

SASFIÓKÁK –

" *Táncolj az Úrnak, dicséredj nevét!*"ⁱ - projekt,
ifjúsági zárandokút Lengyelországban Szent Kinga nyomában

Az utolsó közös tanévünk valószínűleg egyik legfontosabb és legszebb eseménye a lengyelországi tanulmányi kirándulás volt. Együtt átélni ezt a kalandot egy igazi csoda volt. Ez az út azért is különlegesnek számított, mert osztályfőnökünk a küngösi Szent Kinga Egyesülettel adott be projekttervet a Wacław Felczak Alapítvány által magyarországi iskolák, települési önkormányzatok, egyházi és civil szervezetek számára, gyermekeknek és fiataloknak szóló magyar–lengyel oktatási–művészeti–vallási és társadalmi projektek szervezésére és lebonyolítására meghirdetett SASFIÓKÁK című pályázatára, ami a legnagyobb örömünkre nyert. Így a WF Alapítvány támogatásával utazhattunk Lengyelországba 2021. szeptember 23-tól szeptember 26-ig, és valósíthattuk meg összetett pályázati projektünket, melyben lengyel és magyar fiatalok művészeti – vallási együttléte, tevékenysége valósulhatott meg. Lengyelországi utazásunkat a pályázatnak megfelelően két egymással összefonódó témára építettük. Az egyik szál hitéletünk mélyítése – zárandokút lelki érésünkért, a másik szál pedig a néptánc, mert a programban résztvevők többsége kötődik hozzá, műveli. A projekt megvalósulásában részt vettek a küngösi Szent Kinga Egyesület fiataljai (30 fő), akik közül 3 fő padányis öregdiák (jelenleg egyetemisták), 26 fő jelenleg is padányis diák, 1 fő pedig a pápai református gimnázium tanulója.

Már szerda este serényen pakoltunk be a bőröndünkbe, hiszen tudtuk, hogy egy hosszú út vár ránk. Akadt olyan, akinek ez volt az első külföldi útja, és ezért még izgatottabban várta az utat és a kirándulást, mint például én.

2021. szeptember 23-án reggel 7 órakor indultunk a Ranolder térről, s szerintem én még nem láttam ennyire izgatottnak az osztályomat, mint akkor. Mindenki nyüzsgött, zizegett, hogy induljunk már, hiszen vár ránk Lengyelország!

Az utazás nagyon hosszú volt, mert a járvány helyzet miatt nem álltunk meg Szlovákiában csak a buszvezető kötelező pihenő félóráira. 8 óra utazás után megérkeztünk végre Lengyelországba, Nedec várához. Nedec (ma Niedzica) várával szemben emelkednek a - Dunajec folyó másik partján - Czorsztyn várának (idemenekült Árpád-házi Kinga a tatárok elől) romjai. Ekét csodálatos várat gyönyörű táj öleli körbe. Amint kiszálltunk a buszból, elbűvölt, magával ragadott minket a látvány.

(1.sz. melléklet) Fontos tudni Nedec váráról, hogy 1918-ig a történelmi Magyarország

legészakibb vára volt Szepes vármegyében. „Rengeteg érdekességet olvashattunk a várlátogatás során. Többek között nagyon izgalmasok voltak a legendák a várral kapcsolatban. Mindannyian kíváncsiak voltunk az egyes legendás helyeken, és érmét is dobtunk a kútba.” (Linczmajer Liza).

Nedeci élményekkel gazdagodva visszaültünk a buszba, és Ószandec felé vettük az irányt. „A kisvárosba való érkezésünket követően meglátogattuk a pápai oltárt, amelyet még II. János Pál pápa használt Árpád-házi Boldog Kinga szentté avatásánál 1999. június 16-án **(2.sz. melléklet)**, és imádkoztunk Szent Kingához, hogy segítsen minket a jó-tevésben, és könyöröggön értünk mennyei Atyánknál. Az oltárnál még megnéztünk egy kis emlékmúzeumot is II. János Pál pápához kapcsolódóan. Érdekes volt látni rengeteg olyan tárgyat, melyet még ő maga használt, esetleg hordott. **(3.sz. melléklet)** „Itt az addigra igen jól összerázódott csapat nagy lelkesedéssel vetette bele magát az oltár alatt található múzeumi részbe. Talán még kicsit túl hangosan is kezdtük felfedezni a pápa különleges cipőtartóját, vagy éppen helikopterülését.” (Kovács Boldizsár Péter) „Az oltárnál tett látogatást követően elérkezett a vacsora ideje, elindultunk elfoglalni a szállást.” (Székely Anna) Megérkezve a szállásra, a lengyel panziós néni és urak nagyon barátságosak voltak, és nagy vendégszeretettel fogadtak minket. A szobák elfoglalása már kicsit nehezkesebb volt, mert a szállásadóink nem igen tudtak semmilyen idegen nyelven beszélni, csak lengyelül. Szerencsére ott volt Zoli, aki nagyon sokat segített nekünk a magunk megértetésében. Nekem a szállás kifejezetten tetszett, nagyon kényelmes volt az ágy, erkélyünk is volt, és még saját fürdők is. A koronavírus járvány óta mi voltunk az első zárandokok, akik megszálltak itt, tisztaság és rend volt.

Este útra keltünk egy kis városnézésre, igaz, már kicsit fáradtak voltunk, de egy kis túra sosem árt. Miközben sétáltunk, csatlakozott hozzánk egy számomra idegen lengyel néni, viszont az megnyugtató volt, hogy Kati néni és Zoli ismerte őt. Ez a hölgy – az ószandeci Szent Kinga Egyesület tagja - kitalálta, hogy elvisz minket sétálni, vagyis inkább túrázni az erdőbe, és megmutat nekünk egy nagyon szép helyet. Egy hihetetlenül meredek dombon gyürkőztünk felfelé a vak sötétben, de a kilátás miatt teljesen megérte. Pont akkor értünk a hegytetőre, amikor egy csodálatos ének és harangszó zendült fel a városban. A lengyel néni elmondta, hogy azért szól ez a muzsika, mert ez volt II. János Pál pápa kedvenc éneke, és azért pont ebben az időpontban, vagyis 21:37-kor, mert ekkor halt meg a pápa. Nagyon szép és meghitt pillanat volt ez, talán az egyik legemlékezetesebb élmény, ami igazán megragadott. Miután nagy nehezen leszenvedtük magunkat a hegyről – vagy a dombról, kinek mi – hazamentünk. Mindenki elkészülődött és lefeküdt aludni. Amikor lehunytam a szememet a pihe-puha ágyban, egyből elaludtam, de előtte egy nagyon kellemes érzés fogott el – ez pedig nem volt más, mint a hála.

A második napunk már sokkal mozgalmasabbra, sőt néha úgy éreztem- kaotikusabbra sikerült, de ez is egy igazán jó nap volt. A reggeli elkészülődés és a fejedelmi reggeli után buszba szálltunk, és meglátogattuk az ószandeci klarissza nővéreket. Egy nagyon szép kolostorban **(4.sz. melléklet)**

fogadtak minket, vagyis inkább csak fogadott minket egy nővér, majd később egy másik nővér is csatlakozott hozzánk, és ő is beszélgetett velünk. Egy nagyon szigorú szabályok szerint élő, zárt rend ez, amit a 13. században alapítottak, és most is az akkori szabályok szerint élnek itt a szerzetes nővérek. Az egyik ilyen szabály, hogy nem nagyon érintkezhetnek a külvilággal, csak kivételes esetekben (pl. kórházba kerülés), vagy például velünk tudott a nővér találkozni, de csak egy rácson keresztül lehetett vele beszélgetnünk. **(5.-6.sz. melléklet)** A minket érdeklő fontos kérdésre válaszolva: „Elmesélték nekünk, hogy a legfiatalabb nővér a 30 éves a kolostorban, a legidősebb pedig 89 éves. Napjaikat szoros napirend szerint élik, sokat imádkoznak, és a kertjükben dolgoznak.” (Hári Hedvig) „A Nővérekkel való beszélgetés érdekes volt számomra. Életük - külsős szemmel - zárt, mégis milyen gazdagok lelkiekben, mert Istennek kötelezték el magukat!” (Schnelbach Júlia) „A napi programot a klarissza nővérek kolostorában indítottuk, mely hatalmas élmény volt számomra. A kolostort még maga Szent Kinga alapította és vezette férje halála után, és az ott élő nővérek mind a mai napig ugyanazon szigorú szabályok között élnek, mint a kolostor alapításakor. Két apácával volt lehetőségünk találkozni. Ottlétünk alatt végig egy hatalmas vasrács mögött álltak és egy kis ablaknyíláson át beszélgettek velünk. Rendkívül aranyosak és kedvesek voltak, megígérték, hogy imádkozni fognak a sikeres érettségünkért is. Ezt követően átvonultunk a templomba, ahol Szent Kinga ereklyéit őrzik. Valószínűleg még soha életemben nem jártam ilyen szent helyen, és nagyon boldog lennék, ha még visszatérhetnék oda. Egy őszintén komolyan vett közös imádkozása után Muszyna felé vettük az irányt.” (Székely Anna) Itt egy, kimondottan interaktív és csodásan kivitelezett biblikus kertet járhattunk be (Ogrody Biblijne), és bár nem tudunk lengyelül, mégis tudtuk értelmezni a körülöttünk elhelyezkedő bibliai jeleneteket bemutató szimbolikus ábrázolásokat, képeket. **(7. – 9. sz. melléklet)** A kert nagyon szép, rendezett és valóban katartikus élményt nyújtott.

A következő állomásunk egy hangulatos monarchiabeli üdülő és gyógyvizeiről híres városka, Krynica-Zdrój volt. Itt csodálatos épületeket tekinthettünk meg, és a lengyel építészetet – legyen az modern vagy régies stílusú – közelebbről is megismerhettük.

Délután végre elindultunk Krakkóba, hogy elfoglaljuk a szállásunkat a Babilon hostelben. A szállás egy igényes, modern tizemeletes kollégium, kényelmes ágyakkal felszerelve.

Este elmentünk sétálni Krakkóba belvárosába (4.5 km), és egy fényárban úszó, emberekkel teli hatalmas főtérre érkeztünk. Miután véget ért a éjszakai városnézésünk, a lefekvéshez elkészülten hamar ágyba is bújunk, hiszen tudtuk, hogy holnap hosszú nap vár ránk.

Reggel egy kicsit hűvösebb időre ébredtünk, de ez egyáltalán nem állította meg bennünket. Reggeli után bepattantunk a buszba, és már indultunk is Wadowiczébe, II. János Pál pápa szülővárosába, ahol először abban a templom imádkoztunk, amelyikben megkeresztelték a kis

Karol József Wojtyła. **(10. melléklet)** Megtudtuk, hogy a Karol nevet apja azért adta fiának, mert nagy tisztelője volt IV. Károly magyar királynak.

II. János Pál pápa szülőházát múzeummá alakították át, ahol a pápa életútját mutatják be különös részletességgel. Engem teljesen megragadott ez a kiállítás, mert megéreztem azt a hatalmas tiszteletet, ami a lengyel pápát övezi. Ezt sugározta az a szerzetesnővér is, aki tárlatvezetőként kísért minket és mesélt nekünk arról a hitről, tiszteletről, amit a kiállítással ki akarnak fejezni.

„A múzeum kreatívan elrendezett, nagyon jól használták a színszimbolikát, a hangeffekteket és a térbeli elrendezés is csodás volt. **(11. -12. melléklet)** Hihetetlen, hogy Lengyelországban milyen kultusza van II. János Pálnak. Itt is megnyilvánul, hogy milyen vallásos népről is van szó, mekkora tisztelettel adóznak a lengyelek a mai napig a közülük választott pápájuknak. A múzeum mellett lehetőségünk volt megkóstolni a pápai krémest is, ami II. János Pál pápa kedvenc süteménye volt. Én személy szerint nem vagyok oda a nagyon krémes, habos édességekért, de én is egész finomnak találtam.” (Székely Anna)

Délután a Wawel (Krakkó királyi vára) és abban a királyi palota termeinek megtekintése következett. „Nagyon érdekesnek találtam az idegenvezetőnk által elmondottakat, és ott derült ki, hogy nagyon szerencsés időpontban érkeztünk, mert az ez év szeptemberi kiállítást csak minden századik évben tekinthetik meg a látogatók.” (Medveczky Levente)

„Itt megismerkedhettünk a király különleges szőnyegeivel/falikárpitjaival. Szerencsénkre egy nagyon kedves és szórakoztató idegenvezetőt kaptunk, aki az elsőre számomra nem olyan érdekesnek hangzó programot - angol nyelvű idegenvezetésével - mégiscsak a lengyel kirándulás egyik legjobb részévé tette. A mi csapatunk a végzett leghamarabb, úgyhogy kicsit még felfedezhettük magunknak ezt a különleges helyet.” (Kovács Boldizsár Péter) **(13-14.sz. melléklet)**

Az esténk igazán kellemesen folytatódott, hiszen egy barátságosra látogattunk el a csoporttal a prezentációs nővérek krakkói iskolájába. Nagyon kedvesek voltak a lengyel diákok, tudtunk egy keveset beszélgetni velük angolul. Táncoltunk egyet közösen, volt magyar néptánc és lengyel körtánc is. A lengyelek is készültek finomságokkal és mi is vittünk nekik egy kis magyar csemegét. Nekem nagyon tetszett az ott lévő prezentációs nővérek nyitottsága, s az hogy ők is ügyesen bekapcsolódtak a táncokba. **(15-18.sz. melléklet)** „Hatalmas vendégszeretettel fogadtak minket, mi pedig az estét egy kis magyar néptánc bemutatóval kezdtük meg, majd pedig közösen tanítottunk a lengyel diákoknak és a nővéreknek néhány lépést. Persze nem maradhatott el a mi okításunk sem a lengyel táncokat illetően, úgyhogy elég rendesen átmozgattuk magunkat az este folyamán.”

(Székely Anna)

Még este elmentünk vacsorázni Krakkó főterére egy elegáns étterembe, ahol ettünk egy finom pizzát. Egy jó óra esti szabadidő után közösen mentünk vissza a szállásunkra (4.5 km), másnap nem akartunk fáradtan kelni, mert tudtuk, milyen hosszú út vár még ránk.

„Elérkezett az utolsó nap, és teljes mértékben azt éreztem mindenkin, hogy még nem akarjuk, hogy vége legyen és haza kelljen utazni. Olyan élménygazdag út volt, hogy még legalább egy hétig szeretnénk volna folytatni. De persze az egyik legjobb rész a végére maradt, mégpedig a wieliczki sóbánya, Szent Kinga gyűrűjének legendájával és a lengyel népnek apjától, IV. Bélától kért ajándékával. Az egész bánya monumentális, királyi méretekkkel rendelkezik, hihetetlen mélyégben, közel 300 kilométer hosszú bányarendszerrel. Az egész turistaútvonalon csodálatos szobrok és faragványok, tömény sóból. Egy kimondottan hosszú séta keretein belül is a bánya töredékét láthattuk csupán, de ez is mindenképp hatalmas élmény volt számomra.” (Székely Anna)

A bánya lenyűgöző volt! Azt mondta az idegenvezető, hogy 230 km hosszú, éppen mint Lengyelország és Magyarország távolsága. Ennek a nagy bányának csak az egy százalékát tekintettük meg és így is 4 óráig voltunk bent. A bányában állandó - 16 fokos a levegő hőmérséklete - ezért kellemes időben tudtunk sétálni. Nemcsak munkahely, hanem megszentelt hely is döbbenetes, csodálatos tárnáival, tavaival. A hit, a kultúra, a művészet és a tudomány sóba faragott világa ez, ahol találkozhattunk II. János Pál pápa szobrával, Jézus életének eseményeivel, szentekkel, lengyel tudósok és művészek szobrával, és azt is megtudhattuk, hogy ebben a sóbánya-ban a különböző kápolnában rendszeresen tartanak szentmiséket, és esküvőket és lagzikat lehet tartani. A lefelé vezető út szédületes volt, mert 300 fölötti lépcsőt kellett megmászni, hogy az ember már elszédült mire leért. De a felfelé vezető út sem volt izgalom nélküli, hiszen egy kicsi bányaliftbe lettünk beprésselve nyolcan, ezért ez nagyon vicces és emlékezetes maradt számomra. **(19-20.sz. melléklet)**

Wielickai kalandjaink után még megálltunk egy rövid pihenőre Zakopanében, majd végleg elindultunk hazafelé. Az út pont annyi volt, amennyinek kellett lennie, időben hazaértünk. Ez az időben hazaérkezés este 10 órát takart. A hosszú utazás élményekkel telve most nem volt olyan nagy probléma, mert a buszon a hangulat fergetegesen vidám volt.

Ez az utazás nagyon emlékezetes marad számomra, hiszen ez volt az első, és remélem, nem utolsó külföldi látogatásom. Lengyelország nagyon szép, és szavakat nem találok rá, hogy milyen jó érzés megismerkedni számomra ismeretlen, külföldi emberekkel, egy új kultúrával és magával egy új országgal. Lengyelországot örökre a szívembe zártam.

„Kirándulásunk véget ért, és fájó szívvel, de el kellett búcsúznunk ettől a csodaszép országtól, azonban biztosan visszatérünk még páran ide. Olyan élményekkel gyarapodtunk, amelyek elkísérnek további életünk során is minket. Ez volt a tökéletes végzős osztálykirándulás – zárándokút lelki érettségünkért.” (Székely Anna)

„Ez az osztálykirándulás biztos vagyok benne, hogy örök emlék fog maradni a legtöbbszörünknek. Nemcsak azért, mert ez volt az utolsó közös kirándulásunk, hanem azért is, mert ez alatt a négy nap alatt rengeteg kulturális és esztétikai, vallási – lelki élmény ért bennünket, melyekkel gazdagodva kicsivel többként értünk haza, mint ahogy elindultunk.” (Medveczky Levente)

„Osztálykirándulásunk során csodás, életre szóló élményekben részesültem. Lengyelország sűrű erdei és havas hegycsúcsai négy napon át megnyugvást szabadítottak fel bennem. Remélem, ha éltem úgy alakul, többször is visszalátogathatok majd ebbe az országba, mely iránt most jelenleg erős vonzódást, szeretetet érzek.” (Schnelbach Júlia)

Készítette : Angyal Viktória 12.H oszt. tanuló és Kámánné Szőke Katalin oszt.fő

1. Nedec várában

2. Pápai oltár – Ószandec/ Stary Sącz

3. Pápai oltár – Ószandec/ Stary Sącz

4. II. János Pál Múzeum a pápai oltár alatt

5. Klarissa kolostor - Ószandec/ Stary Sącz

6. Fogadóterem klarissa kolostor - Ószandec

7. Beszélgetés egy klarissa nővérrel

8. Muszyna - Ogrody Biblijne / Biblikus kert

9. Muszyna - Ogrody Biblijne - üzenete

10. Muszyna - Ogrody Biblijne- A tékozló fiúk(?)

11. Wadowice – Szent II. János Pál pápával

12. Wadowice – Szent II. János Pál Múzeum

13. Wawel – a királyi vár reneszánsz palotája

14. A csodálatos falikárpitok

15. - 16. Lengyel- magyar barátságéget, magyar néptáncsal a prezentációs nővérek tornatermében

17. -18. „Táncolj az Úrnak, dicséredj nevét! Ujjongj, hisz Ő a te Megváltód!”

19 - 20. A wieliczkaei sóbánya Szent Kinga kápolnája a világ legnagyobb földalatti temploma. 1896-ban, 101 méterre a föld felszíne alatt egy só blokkból (só tömbből) vájták ki. A területe majdnem 1000 m² és a magassága 12 méter. Mindent, ami benne található, sóból készítették. A szobrok alkotói bányászok. A kápolnában Szent Kinga, a sóbányászok védőszentjének ereklyéi találhatók. A mai napig miséznek benne. Jó akusztikája miatt koncerteket is szerveznek a kápolnában.ⁱⁱ

ⁱ <https://www.keresztenydalok.hu/enekek/tancoljazurnak> 2021.10.27. 10.31

ⁱⁱ <https://www.lengyelorszag.travel/panoramy/wieliczka-kaplica-sw-kingi/?lang=hu> 2021. 10. 27. 10.44.